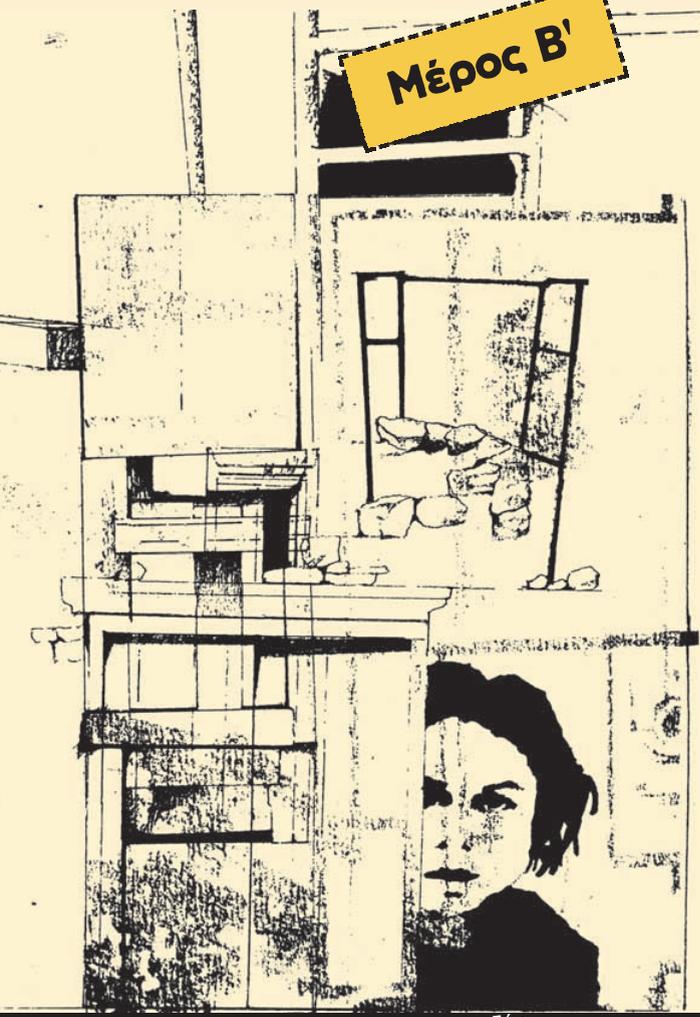
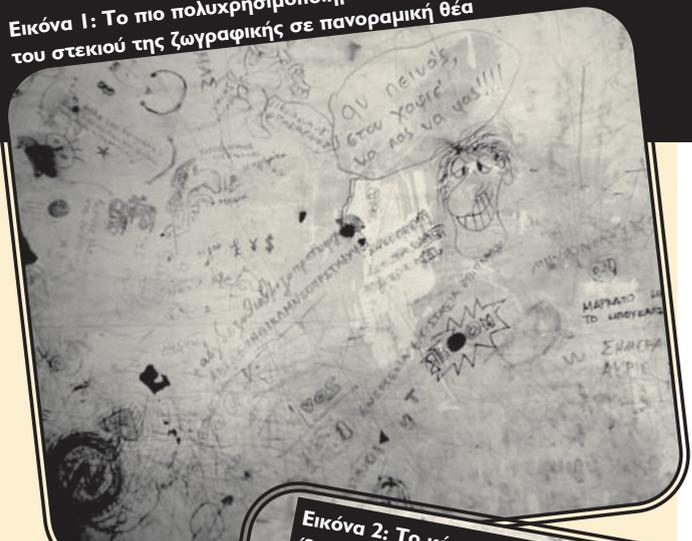

Μια ιστορία του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου (1996 - 1998)

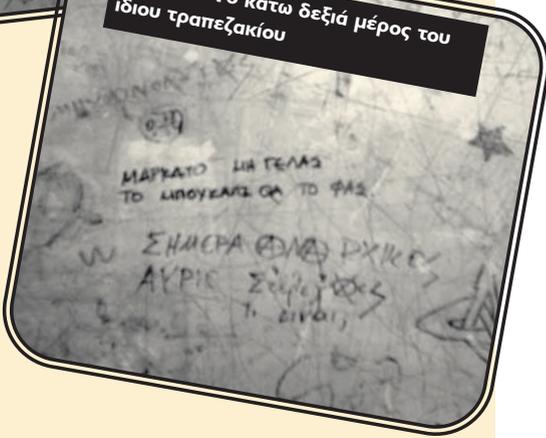
Μέρος Β'

Εικόνα 1: Το πιο πολυχρησιμοποιημένο τραπεζάκι του στεκιού της ζωγραφικής σε πανοραμική θέα

Εικόνα 2: Το κάτω δεξιό μέρος του ίδιου τραπεζακιού

Εισαγωγή (του περιοδικού antifa) γραμμένη τον Οκτώβριο του 2011

Το κείμενο που ακολουθεί είναι το δεύτερο μέρος της Ιστορίας του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου όπως δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό Αυτο/ το μακρινό 2005. Όπως θα θυμάστε, αναδημοσιεύσαμε το πρώτο μέρος της ιστορίας στο antifa #24, 6/2011. Το σύμβολο [...] σημαίνει κομμάτια που κόψαμε για λόγους εξοικονόμησης χώρου. Ο αναγνώστης έχει υπ' όψη ότι τα όσα είπαμε στην εισαγωγή του πρώτου μέρους εξακολουθούν να ισχύουν: το κείμενο χαρακτηρίζεται από "μυστήρια δομή, υπέρ του δέοντος αόριστη καταγραφή των προβλημάτων της αυτοοργάνωσης στο φοιτητικό πεδίο και υπέρ του δέοντος σκληρό σαρκασμό (ή έστω, αυτοσαρκασμό) προς τα υποκείμενα που τότε και τώρα κάνουν ό,τι μπορούν με το ιστορικά προσδιορισμένο υλικό που έχουν στη διάθεσή τους, δηλαδή τους εαυτούς τους". Παρόλ' αυτά, το κείμενο εξακολουθεί να είναι ένα αυτοκριτικό κείμενο κινηματικής μνήμης από αυτά που στον τόπο και την εποχή μας δεν παράγονται με τη σέσουλα. Γι' αυτό άλλωστε και μπαίνουμε στον κόπο.

Εισαγωγή (του περιοδικού Αυτο/), γραμμένη το Καλοκαίρι του 2005

Όπως είπαμε στο προηγούμενο τεύχος, ο Νοέμβριος του 1996 βρήκε τους εξτρεμιστές φοιτητές του Πολυτεχνείου περισσότερο ώριμους: Όπως τόσοι πριν (και μετά...) απ' αυτούς, είχαν προσπαθήσει να κρατήσουν την πόρτα του ασύλου ανοικτή ενάντια στους οικοδόμους του ΚΚΕ και τους μπάτσους [...] όπως ήταν φυσικό είχαν αποτύχει πανηγυρικά, και είχαν καταφύγει σε μια πορεία αριστερών που φώναζε μερικά συνθήματα και αποχώρησε ήσυχα. Θα μπορούσε πάντως να πει κανείς ένα "πάλι καλά": Ξύλο δεν φάγαμε και πολύ, η εμπειρία, όπως και να το κάνεις, ήταν χρήσιμη, και μας είχε απομείνει και το στέκι του κτιρίου της ζωγραφικής στο πολυτεχνείο της Πατησίων. Ωραίος χώρος, μεγάλος, με παταράκια, έτοιμος να γίνει άντρο για όποιο φοιτητή και φοιτήτρια δεν άντεχε τη φάση του επίδοξου μηχανικού. Δυστυχώς όμως, έτσι που ήρθανε τα πράγματα, κι αυτό το στέκι πάλι για εμπειρία μας έμεινε. Μέσα σε δύο μήνες είχαμε καταφέρει να το κάψουμε (ευτυχώς όχι συθέμελα), είχαμε ρίξει μαύρη πέτρα πίσω μας και είχαμε αποσυρθεί στο πολυτεχνείο του Ζωγράφου να γλειψύσουμε τις πληγές μας. Κανείς βέβαια δεν απαίτησε να κάνουμε την αυτοκριτική μας γι' αυτή την αποτυχία. [...] Από την άλλη όμως, τη χρωστάμε την αυτοκριτική, όχι στους εαυτούς μας, αλλά σε όσους προσπαθούν να κάνουν ανάλογα πράγματα σήμερα - και τα χρόνια που μεσολάβησαν προσφέρουν την απόσταση που κάνει την αυτοκριτική πολύ ευκολότερη. Έχουμε και λέμε λοιπόν:

Μέρος 2: Πώς οι αντιεξουσιαστές φοιτητές έκαψαν το στέκι τους (και δεν έτρεξε κάστανο)

α. Το είδος των σχέσεων που επικρατούσαν στο στέκι της ζωγραφικής (ζωή να 'χουμε)

Η εικόνα 1 λοιπόν, είναι η φωτογραφία ενός τραπεζιού από φοιτητικό στέκι. Πρόκειται για το πιο δημοφιλές από τα τραπεζάκια που χρησιμοποιούσε το στέκι της ζωγραφικής για τους λίγους μήνες της ύπαρξής του. Ότι αυτό το τραπεζάκι πρόλαβε να γίνει έτσι μέσα σε λίγους μήνες, αποτελεί βέβαια φόρο τιμής τόσο στη βαρεμάρα αυτών που στελέχωναν τις καρέκλες του, όσο και στην κλεισούρα που τούς είχε γίνει δεύτερη φύση. Ταυτόχρονα όμως, αποτελεί τεκμήριο της εσωτερικής πολιτικής κατάστασης του στεκιού της ζωγραφικής. Αν κοιτάξει κανείς από λίγο πιο κοντά αυτό το τραπεζάκι, θα ανακαλύψει ορισμένα από τα εμπνευσμένα, γενικής θεματολογίας, συνθήματα της εποχής, όπως "το νέφος κάνει τα παιδιά μας κνίτες" και "αν πεινάς στου χαφιά να πας να φας" (ο τότε ιδιοκτήτης του κυλικείου είχε πληροφορήσει την ασφάλεια για τα έργα και τις ημέρες κάποιων καταληψιών του πολυτεχνείου κατά τη διάρκεια της κατάληψης του 1990). Μπορεί επίσης να δει κανείς την καρικατούρα του "άγνωστου οικοδόμου" που μας είχε πετάξει έξω από το Πολυτεχνείο και να εντυφώσει στο κόλλημα των καταληψιών με τον πρότυπη του ΕΜΠ Νίκο Μαρκάτο ("Μαρκάτο μη γελάς το μπουκάλι θα το φας"), ένα κόλλημα για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω. Ακριβώς κάτω από αυτή την κούφια απειλή, μπορούμε να εντοπίσουμε και κάτι περισσότερο ενδιαφέρον για το θέμα μας: Είναι το σύνθημα "Σήμερα αναρχικός αύριο στέλεχος-τί είναι;" Τα περισσότερα από τα "α" αυτού του συθήματος είναι κυκλωμένα, και κάποια από τα "ο" έχουν το σταυρωτό "x" του hardcore. Κι αυτό το σύνθημα δεν ήταν μόνο του: μπορούμε να σας διαβεβαιώσουμε ότι υπήρχαν πολύ περισσότερα τέτοια συνθήματα στους τοίχους και στα τραπεζάκια του στεκιού, τα οποία δυστυχώς δεν διασώζονται. [...]

[Προφανώς], αυτό το ειρωνικό "σήμερα αναρχικός αύριο στέλεχος" υποδηλώνει ξεκάθαρα ότι αυτοί που στελέχωναν το στέκι της ζωγραφικής, εκτός από το να βαριούνται, εκτός από το να μην ξέρουν τί τους φταίει, είχαν και τις χειρότερες μεταξύ τους σχέσεις. Η πικρή αλήθεια είναι ότι οι μισοί δεν άντεχαν να βλέπουν τα μούτρα των άλλων μισών και σ' αυτό έφταιγε βέβαια η μέθοδος με την οποία είχε συγκροτηθεί το στέκι της ζωγραφικής. Η μέθοδος ήταν βέβαια η καθιερωμένη για τέτοιες περιπτώσεις: Το στέκι της ζωγραφικής ήταν αυτό που λέμε "ανοιχτό" και όποιος ήθελε έμπαινε, αφού το γεγονός της εισόδου του σήμαινε και την κάθετη εναντίωσή του στο κράτος και το κεφάλαιο. Όπως ισχύει και σήμερα, το είδος και τα πιο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά αυτής της κάθετης κατά τα άλλα εναντίωσης ουδόλως απασχολούν και ουδέποτε συζητιούνται, πράγμα που, όπως και να το κάνεις, έχει τις συνέπειές του στο λό-

γο και τη δράση των στεκιών. Υπάρχουν όμως και κάποιες πιο άμεσες συνέπειες αυτού του τρόπου συγκρότησης πολιτικών χώρων: αυτή που νιώσαμε εμείς από πρώτο χέρι αναφέρθηκε στο προηγούμενο μέρος. Πολύ απλά, το κλειδί του στεκιού πολύ γρήγορα άρχισε να κυκλοφορεί σε χέρια που κανείς δεν τα γνώριζε· απ' όσο μπορούμε σήμερα να καταλάβουμε, το κλειδί περιφερόταν μεταξύ πλατείας εξαρχείων και πολυτεχνείου επιδεικνύοντας τη μέγιστη ελευθεριότητα που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς.

Κατά τα άλλα βέβαια, η συζήτηση και η δράση παρέμεναν στο απόλυτο μηδέν. Το στέκι της ζωγραφικής δε διέθετε κανέναν είδους συνέλευση και όλοι αυτοί οι τύποι και οι τύπες που είχαν έρθει κοντά μέσω της ελεύθερης κυκλοφορίας των κλειδιών του στεκιού δεν μπορούσαν ούτε να βριστούν μεταξύ τους πρόσωπο με πρόσωπο ως όφειλαν. Αντί γι' αυτό, έφταναν να βρίσκονται μεταξύ τους πάνω στο τραπεζάκι του στεκιού τους, πράγμα που μπορεί να χρησιμεύσει σαν ένδειξη του τρόπου με τον οποίο διαχειρίζονταν τη μεταξύ τους απέχθεια. Αυτό που είχε εδραιωθεί ήταν μια κάποιου τύπου επικοινωνία της χριστοπαναγίας μέσω τραπεζακίου και μαρκαδόρου, η οποία -αν θέλετε το πιστεύετε- εκτυλισσόταν δίχως καμία άλλη συνέπεια: οι ίδιοι τύποι που βριζόνταν πάνω στα τραπεζάκια, μπορούσαν να συναντιούνται μετά μέσα στο στέκι και να κοιτάζονται χαριτωμένα: "όχι φιλε δεν εννοούσα εσένα" ήταν η ατάκα που επικρατούσε, μια ατάκα που έχει σημαδέψει τα χωσίματα του αντιεξουσιαστικού χώρου και καταντάει γελοία ειδικά τις στιγμές που όλοι ξέρουν ότι, ε ναι λοιπόν, εσένα εννοούσα και πρέπει να φάμε τα μουστάκια μας.

Συνοψίζουμε λοιπόν την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί πριν το Γενάρη του 1997 στο εσωτερικό του στεκιού της ζωγραφικής:

- Ένα κλειδί που ζούσε το δικό του γούντστοκ· το κλειδί βίωνε την απόλυτη απελευθέρωση σε σημείο που κάποιοι σκέφτονταν στα σοβαρά ότι μιας και είμαστε τόσο ωραίοι και ελευθεριακοί τύποι, ίσως θα έπρεπε να καταργήσουμε όλως διόλου την κλειδαριά για να μπορεί να μπαίνει πραγματικά όποιος θέλει. Κατά τα άλλα, εννοείται ότι το στέκι χρησιμοποιούνταν για να μπορεί τα βράδια να πίνει μπάφους όποιος δεν μπορούσε να το κάνει σπίτι του.

- Κάτι καταληψίες που βριζόνταν μεταξύ τους χωρίς να θέλουν αυτό το βρίσιμο να το εκφράσουν ο ένας στον άλλο με την ελικρίνεια που αρμολίζει σε τέτοιες περιστάσεις. Όλοι αυτοί κατά κάποιο μυστήριο τρόπο ήθελαν να ριξουν το κράτος.

- Συνολική απουσία οποιασδήποτε συζήτησης και σκέψης για οτιδήποτε. Πιο συγκεκριμένα δεν υπήρχε κανέναν είδους συνέλευση, διαχειριστική ή άλλη, με αποτέλεσμα ακόμη και το βασικό ερώτημα "πολύ ωραία λοιπόν· και τί το κάνουμε αυτό το στέκι;" να απουσιάζει παντελώς.

Κοντολογίς, αυτό που επικρατούσε ήταν η απόλυτη χαρά (αν μιλάμε για τζάμπα μπαρ) ή ο απόλυτος εκφυλισμός (αν μιλάμε για πολιτικούς χώρους), και εδώ θα μπορούσαμε να βρούμε ένα μάθημα που δεν πήραμε από την αποτυχία μας να "διαφυλάξουμε το άσυλο" το Νοέμβρη του 1996. Πράγματι, είχαμε αποτύχει να αντιληφθούμε ή έστω να αισθανθούμε την ιδιαιτερότητα του στεκιού της ζωγραφικής: Το στέκι της ζωγραφικής είχε την ατυχία να βρίσκεται στην καρδιά των εξαρχείων. Και τα εξάρχεια είναι και το καλύτερα ελεγχόμενο από τους μπάτσους σημείο της πόλης. Ήταν αυτή η ιδιομορφία που συνδυάστηκε αρμονικά με την υπόλοιπη κατάσταση που είχαμε δημιουργήσει εμείς, οι μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα εραστές των "ανοιχτών διαδικασιών".

Και κάψαμε το στέκι μας.

β. Τοστέκικαίγεταιτοστέκικαίγεταιτοστέκικαίγεται!

Εμείς που γράφουμε αυτό το κείμενο, δεν ήμασταν μπροστά όταν άρχισε να καίγεται το στέκι της ζωγρα-

φικής. Φτάσαμε ωστόσο στον τόπο της καταστροφής αρκετά γρήγορα για να είμαστε σε θέση να ανασκευάσουμε τις συνθήκες της προετοιμασίας και της εκτέλεσής της. Εκείνο το βράδυ (βρισκόμαστε κάπου στο Γενάρη του 1997) υπήρχαν δύο εκδηλώσεις σε εξέλιξη. Η πρώτη ήταν μια συζήτηση για το AIDS [σε Στέκι στα Δυτικά]. Η δεύτερη ήταν μια συναυλία στο Πολυτεχνείο της Πατησίων για την υπεράσπιση του αναρχικού Σ.Δ. που κατηγορούνταν για ληστεία τραπεζας (είχε συλληφθεί επ' αυτοφώρω και δεν το αρνούσαν) και του οποίου η προφυλάκιση θα παρατεινόταν παράνομα από τους 18 στους 23 μήνες. Ο Σ.Δ διεξήγαγε απεργία πείνας με αίτημα την αποφυλάκισή του μέχρι τη μέρα της δίκης του (πράγματι τελικά αποφυλακίστηκε).

Εμείς, ως αντιεξουσιαστές φοιτητές του Πολυτεχνείου, ήμασταν οι αρμόδιοι για να ζητήσουμε από τη διεύθυνση του ιδρύματος το χώρο για τη διεξαγωγή της συναυλίας. Ζητήσαμε λοιπόν το χώρο για λογαριασμό των διοργανωτών, το πολυτεχνείο μας τον παραχώρησε κι εμείς αφήσαμε τη συναυλία να εξελιχθεί και πήγαμε στη συζήτηση του στεκιού [στα Δυτικά]. Εκεί τα πράγματα ήταν ήσυχα· η συζήτηση τελείωσε αφού πρώτα περιπλανήθηκε στη "σημασία του παιχνιδιού για τη συγκρότηση της ανθρώπινης φύσης" και θα είχαμε πάει σπίτι μας αν δεν είχε δουλέψει η γνωστή στόμα με στόμα μέθοδος μετάδοσης των σημαντικών πληροφοριών που χαρακτηρίζει και ακόμη χαρακτηρίζει τον αντιεξουσιαστικό χώρο: "Ρε σεις, καλά ήρθατε εδώ, αλλά έχετε στέκι στο πολυτεχνείο, και σήμερα στο πολυτεχνείο θα γίνουν μπάχαλα! Δε σας νοιάζει καθόλου; Τι; Δεν το μάθατε; Α καλάα".

Ήταν η μεταβατική περίοδος μετά από το πολυτεχνείο του 1995. Κι αν το 1995 είχε γίνει ξεκάθαρο ότι τα μπάχαλα στο πολυτεχνείο είχαν απαγορευθεί πλέον, υπήρχαν ακόμη αρκετοί που παρίσταναν πως δεν το είχαν αντιληφθεί. Και το στέκι της Ζωγραφικής ήταν έτοιμο να βρεθεί καταμεσίς του κύκνειου άσματος των πολυτεχνειακών μπαχάλων. Είναι χρήσιμο να ξαναθυμηθούμε εδώ το περιφερόμενο κλειδί του στεκιού, το πρώτο πράγμα που μας ήρθε στο μυαλό κι εκείνο το βράδυ έξω από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι· η ελεύθερη περιφορά του κλειδιού της ζωγραφικής ήταν μια κάποιου είδους εγγύηση: όποιος θα ήθελε να συμμετάσχει στο κύκνειο άσμα των πολυτεχνειακών μπαχάλων, θα χρειαζόταν βέβαια μπουκάλια. Και τα μπουκάλια κάπου θα πρέπει να γεμίσουν με βενζίνη και να μπει από πάνω το στουπί. Και εφόσον κάποιος νιώσει μια τέτοιου είδους ανάγκη ιδιωτικότητας, αμέσως θα σκεφτεί πόσο βολικό είναι το στέκι της ζωγραφικής για τους σκοπούς του. Και άμα και το σκεφτεί αυτό, ο δρόμος είναι ορθάνοιχτος, το κλειδί περιφέρεται ελεύθερο για τους σκοπούς του ανταγωνισμού και της λήψης μαλακών ναρκωτικών... και μπάτε σκύλοι αλέστε.

Όταν φτάσαμε στο πολυτεχνείο αλαφιασμένοι, το στέκι καιγόταν χαρμόсуνα, τύποι περιφέρονταν με κουβάδες νερό για να αυτοοργανώσουν το σβήσιμο με τους ίδιους τρόπους που είχαν αυτοοργανώσει το κάψιμο, κι ευτυχώς που ήρθε η πυροσβεστική (για την οποία προφανώς προορίζονταν τα μπουκάλια) κι έσβησε τη φωτιά. Σύμφωνα με μια φήμη που ακούσαμε έπειτα, οι παρασκευαστές των μπουκαλιών είχαν τη φαινή ιδέα να ανάψουν έναν αναπτήρα μέσα στο χώρο παρασκευής για να επιθεωρήσουν τα αποτελέσματα των κατασκευών τους, οι ατμοί της βενζίνης πήραν φωτιά και έγινε ό,τι έγινε. Θα μπορούσε αυτή η φήμη να είναι -και μάλλον είναι- ανακριβής, αλλά η ουσία παραμένει: το κύκνειο άσμα των πολυτεχνειακών μπαχάλων είχε αποτύχει πανηγυρικά και το στέκι της ζωγραφικής βρέθηκε στο επίκεντρο της αποτυχίας με καταστροφικές συνέπειες για το ίδιο.

Το γεγονός μας είχε τσαντίσει όσο δεν έπαιρνε, και δικαίως, αφού η ρόμπα ήταν ανεπανόληπτη: Είχαμε δώσει τα ονοματάκια μας και είχαμε αναλάβει την ευθύνη απέναντι στη διεύθυνση για τη διεξαγωγή της συ-

ναυλίας. Είχαμε αναλάβει τη διαχείριση ενός κατειλημμένου χώρου στο πολυτεχνείο και είχαμε καταφέρει να πάρει φωτιά. Είμασταν ανίκανοι να σβήσουμε τη φωτιά και ευτυχώς που ήρθε η πυροσβεστική (το κράτος) να μας σώσει. Και το χειρότερο -και πλέον ανομολόγητο- όλα; η απώλεια του χώρου ήταν στην ουσία μάλλον αδιάφορη, αφού η σκληρή πραγματικότητα ήταν ότι τίποτα σημαντικό δε συνέβαινε εκεί μέσα!

Δεν χρειάζεται να πούμε ότι η απώλεια μιας υποδομής, όσο ασήμαντη κι αν είναι αυτή, είναι εξ ορισμού θλιβερό γεγονός. Και δεν χρειάζεται να πούμε ότι οι ευθύνες για τέτοιες απώλειες βαραινούν ολόκληρο το κίνημα, ανεξαρτήτως του πως έχουν τα πράγματα. Όπως πάντως τα βλέπουμε σήμερα, υπήρχε τότε μια κεντρική έλλειψη στην τσαντίλα και τη λύπη μας: Όσο πρόθυμοι ήμασταν να τσαντιστούμε με τους κατασκευαστές των μπουκαλιών και αυτούς που τους είχαν δώσει τα κλειδιά, άλλο τόσο απρόθυμοι ήμασταν να εντοπίσουμε αυτούς που πραγματικά τους είχαν δώσει τα κλειδιά. Κι αυτοί οι τελευταίοι δεν ήταν άλλοι από την αφεντιά μας. Πράγματι, όποιος έχει ανοίξει στέκι σε σχολή ξέρει ότι αργά ή γρήγορα θα έρθει η στιγμή που κάποιος θα έρθει και θα του πει: "Είσαι ωραίος και πολύ γουστάρω κι εγώ να ρίξω το κράτος· μιας λοιπόν και ο χώρος είναι ανοιχτός κι αντιεξουσιαστικός, θα μου δώσεις ένα κλειδί για να μπορώ κι εγώ να βάζω τα παλουκία μου/τα μπουκάλια μου/ το κρεβάτι μου [...]";. Το άσυλο είναι γλυκό και οι προοπτικές του δίχως τέλος. Και η στιγμή είναι σημαντική· είναι η στιγμή που κάθε τέτοιος χώρος, έστω και εν αγνοία του, τεστάρει το -όποιο- μέλλον του με τίμημα την επιβίωσή του. Αν μπορεί να βρει τον τρόπο να πει ένα μεγαλοπρεπές "άντε γαμήσου νεαρέ" σε κάθε προσωπικότητα που θέλει να στεγάσει το μικροαστισμό της στην πλάτη του κινήματος... ίσως και να μπορέσει να επιβιώσει· αυτό το δύσκολο κόσμο. Αν από την άλλη επικρατήσει η χαρά του "ανοιχτού", αν κυριαρχήσει η απουσία αρχών που είναι στην ουσία και η απουσία ευθυνών που είναι στην ουσία και η απουσία ανταγωνιστικών κατευθύνσεων... τότε καλά σαράντα· η παρακμή είναι γλυκιά κι ο καπιταλισμός έχει χίλια πρόσωπα.

Σήμερα, οκτώ χρόνια μετά, δεν μας έχει απομείνει καμιά αμφιβολία: Εμείς οι διαχειριστές του στεκιού της ζωγραφικής είχαμε έρθει μπροστά στο δίλημμα, είχαμε κλικάρει το κουτάκι που έλεγε "καλά σαράντα" και είχαμε κάψει το στέκι μας. Η ευθύνη είναι λοιπόν δική μας και οι δικαιολογίες περριτεύουν, τελεία και παύλα. Και ευτυχώς που κανείς δε σκέφτηκε να τη ζητήσει αυτή την ευθύνη: Το πολυτεχνείο είχε μια μαλακή γωνιά στην καρδούλα του για τα παραστρατήματα των ταλαντούχων παιδιών του, το κίνημα δεν καταλάβαινε και πολλά από απώλεια υποδομών (ήμασταν και μικροί, ας τους τους μαλάκες), κι όσο για εμάς... προτιμήσαμε να βάλουμε λουκέτο στο στέκι της ζωγραφικής, να κάνουμε ότι δεν είχαμε καμία σχέση με το ζήτημα και να αποχωρήσουμε ήσυχα ήσυχα για τα πιο ήρεμα νερά του πάνω πολυτεχνείου.

Θα λέγαμε εδώ τέλος με το κάτω πολυτεχνείο, αλλά πρέπει να προσθέσουμε και κάτι τελευταίο για να είμαστε δίκαιοι με αυτή την ιστορία της αυτοκριτικής: Η αλήθεια είναι πως υπήρξε κάτι που έμοιαζε με στιγμιαία αυτοκριτική. Όταν φτάσαμε αλαφιασμένοι για να δούμε το στέκι να καίγεται, μια συντρόφισσα ήταν μπροστά στην πύλη και κοίταζε φρικαρισμένη την πυροσβεστική να σβήνει το στέκι. Μας κοίταξε αγριεμένα και ούρλιαξε:

"ΜΠΑΤΣΟΙ ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ! ΜΠΑΤΣΟΙ! ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΦΩΝΑΞΑΝΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ!"

Όλα κι όλα! Την παραβίαση του ασύλου δεν τη σήκωνε η ψυχή μας!